

tinget og Landstinget og om Militær-væsenet.

Jeg erindrer en Gang — jeg husker ikke, om det var i Provisorietiden eller efter Provisorietiden —, at den afdøde Venstrefører Anders Nielsen blev hyldet af Venstre og Socialdemokrater her i Tinget og Hyldet af hele Venstrepressen. Hvorfor? Fordi han havde stillet nogle Forslag om Nedsættelser paa Marineministeriets Budget. Det var Marineministeren utilfreds med, og saa sagde han: Nu skal jeg anvise, hvor vi kan undvære Pengene, og saa anviste den daværende højtærede Marineminister, hvor Pengene kunde undværes, hvorefter vedkommende Venstreleder Anders Nielsen sagde: Det er storartet, nu tager vi begge Dele, baade dem, Marineministeren har anvist, og dem, vi selv har kastet Øjnene paa. Se, saadan var Venstre den Gang; der er ingen, der vil prøve at paastaa, at det er saadan den Dag i Dag, men der er een Ting, der ingen Tvivl er om, og det er, at det Socialdemokrati, der i Dag kæmper for det, som Venstre kæmpede for den Gang, naar det sejrer en Gang, og sejre vil det, opgiver ikke at gennemføre det, som det har kæmpet for.

Navnlig det ærede Medlem Hr. Pürschel har i Dag været meget interesseret i, som han saa ofte er det, at undersøge dels hvorledes det radikale Venstre og Socialdemokratiet staar sammen, dels hvilke Veje vi vil gaa for at naa Maalet, og han mener, at vi i Dag er inde paa en anden Vej end den, vi var inde paa paa et tidligere Tidspunkt, i Efteraaret eller Foraaret eller Sommer. Jeg kan godt forstaa, at de interesserer det ærede Medlem, for de har naturligvis meget at betyde, de interesserer sandelig ogsaa os andre, men vi føler os saa trygge med Hensyn til Vejene, for vi overlader fuldt og helt til Ministeriet at bestemme, ad hvilke Veje vi skal gaa, og hvad enten det gaar ad Veje, som man kan synes er kraftigere, eller Veje, som maaske for den almindelige Bevidsthed synes mildere, jeg kan gerne sige moderatere, føler hele Socialdemokratiet sig ganske overbevist om, at Ministeriet nok vil finde de rigtige Veje, og Socialdemokratiet er enig om at følge det ad de Veje, det ønsker at gaa, enten Vejene saa er brede eller smalle, thi een Ting er vi overbevist om: at en skønne Dag naar vi til Vejs Ende, og det er, at Folket bestemmer her i Landet gennem Folketinget, og at Militærvesenet bliver saaledes, som Folket ønsker det.

Christmas Møller: Det ærede Medlem Hr. Rode nævnte, at det maaske kunde

være muligt, at jeg mente, man skulde have Valg i en Situation som denne, og saa vilde jeg mene, at efter et saadant Valg skulde Landstinget, saaledes som jeg tidligere har sagt, bøje sig. I den Anledning vil jeg gerne sige, at det er ganske rigtigt, at jeg inden Landstingsvalget den 16. September 1924 og ogsaa inden Folketingsvalget den 11. April 1924 har fremhævet, at saaledes som vor Forfatning var, mente jeg, at efter et Folketingsvalg, som klart og bestemt havde afgjort en Sag, burde Landstinget bøje sig, men jeg vil gerne i denne Forbindelse nævne, det er alle jo vidende om, at Landstinget har udtalt sig i ganske samme Retning. Landstingets nuværende og daværende Flertalspartier har udtalt sig for en saadan Anskuelse, nemlig under den store Ministerkrise i Februar—Marts 1919, og denne Anskuelse, som jeg mener er politisk rigtig, har jeg givet Udtryk for.

Saaledes som det højtærede Ministerium har lagt Arbejdet til Rette, kærligt og ivrigt støttet af det ærede Medlem Hr. Rode, har der kun været een Situation i Forbindelse med Valgspørgsmaal, nemlig Valuta-spørgsmaalet. Men vi har jo tværtimod faaet en Valutaordning vedtaget af de to Ting, og som de to Partier har stemt for. Det, jeg har givet Udtryk for, er, at hvis Forsvarsministeren fik Afrustningsforslaget eller noget i den Retning vedtaget i Folketinget, og Landstinget standsede denne eller andre store Sager, saa var det nødvendigt, saadan som vor Forfatning er, da Landstinget jo reelt ikke kan opløses, at stille sig paa det Standpunkt, jeg har nævnt, og det ærede Medlem Hr. Rode vil komme ind i en Blindgade, hvis han ikke stiller sig paa et lignende Standpunkt.

Brorsen: Det er den højtærede Forsvarsminister, der gennem sin sidste Udtalelse kalder mig frem. Det forekommer mig, at man i al Almindelighed ved at høre Forsvarsministeren her i Dag kan sige, at han er ualmindelig fattig paa Argumenter. Det hele drukkede i Ord; der var ingen Realiteter deri, og det forbavser mig unægtelig i meget betydelig Grad, at vi nu paa ny skal ind paa de 1½ Mill. Kr. fra 1923—24. Det er dog virkelig ikke en almindelig Børnehave, vi er i her, hvor vi næsten hver anden Dag skal gentage akkurat det samme. Vi havde en grundig Behandling af dette Spørgsmaal ved Finanslovforslagets tredie Behandling i Folketinget. Skal vi nu begynde forfra paa ny? Jeg har udtrykkelig med Hensyn til den ekstraordinære Bevilling